

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пкж 309/13
21.01.2014. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Бојане Миљуш – Мартиновић председника већа – судије известиоца, судије Слободанке Виденовић и судије – поротника Љиљана Курјаков, чланова већа, у привредно казненом поступку против окривљених: ДОО, као правног лица и АА, као одговорног лица, због привредног преступа из члана 68 став 1 тач. 1 и 12 и став 2 Закона о рачуноводству и ревизији, решавајући о жалби Основног јавног тужиоца у Крагујевцу КП 139/11 од 15.03.2013. године, по достављеном предлогу Апелационог јавног тужилаштва у Београду КПЖ 309/13 од 23.05.2013. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВА СЕ жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу КП 139/11 од 15.03.2013. године и УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Крагујевцу 1 ПК 177/2011 од 25.02.2013. године и предмет ВРАЋА истом суду на поновни поступак и одлуку.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу 1 ПК 177/2011 од 25.02.2013. године, у изреци под 1 према правном лицу ДОО из одбијена је оптужба на основу члана 354 став 1 тач. 3 Законика о кривичном поступку у вези члана 56 ЗОПП-а, за привредне преступе из члана 68 став 1 тач. 12 и став 2 Закона о рачуноводству и ревизији и из члана 68 став 1 тач. 1 став 2 Закона о рачуноводству и ревизији у изреци под 2. за исте привредне преступе оглашен је одговорним окр. АА и осуђен за тач. 1 оптужења на новчану казну у износу од 7.000,0 динара, за тач. 2 оптужења на новчану казну у износу од 3.000,00 динара, па му је суд изрекао јединствену новчану казну у износу од 10.000,00 динара, са обавезом да је плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења.

Благовремено изјављеном жалбом Основни јавни тужилац у Крагујевцу побија првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 ЗКП-а, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 370 ЗКП-а и због одлуке о казни из члана 371 ЗКП-а.

У образложењу жалбе се истиче да првостепена пресуда у делу који се односи на правно лице у изреци под 1 је донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, будући да је првостепени суд приликом доношења пресуде неправилно применио члан 354 став 1 тач. 3 ЗКП-а, а пресуда је заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Доносећи пресуду у изреци под 1 првостепени суд образлаже да на основу претраге привредних друштава од 09.04.2012. године је нашао да се као представник окривљеног правног лица појављује искључиво ББ.

На основу наведених извештаја Полицијске управе Приштина од 03.01.2013. године, 11.01.2013. године, 28.01.2013. године и 18.02.2013. године, суд је нашао да примена овлашћена у складу са Законом о полицији на подручју АП Ким, није могуће због тренутне примене власти од стране привремене администрације Умника и ЕУЛЕКСА, те из тог разлога није било могуће поступити по налогу суда. По мишљењу тужиоца ово свакако није околност која трајно искључује кривично гоњење, па у конкретном случају, нису испуњени услови да се од стране првостепеног суда донесе одбијајућа пресуда.

Тужилац се у жалби позива на одредбе Устава Србије, по којима се Косово и Метохија, као Аутономна покрајина сматрају деловима Републике Србије. Тужилац такође сматра да је одговорном лицу изречена изузетно мала казна, јер је 10.000,00 динара, одређено као јединствена казна за извршење два озбиљна привредна преступа. Жалбом се предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Писменим поднеском КПЖ 309/13 од 23.05.2013. године, Апелационо јавно тужилаштво у Београду предложило је да се уважи жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу у делу који се односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Привредни апелациони суд је размотрио наводе жалбе Основног јавног тужиоца које је испитао заједно са првостепеном пресудом, у смислу навода жалбе и у смислу члана 451 ЗКП-а, а у вези члана 56 ЗОПП-а, па је нашао да је суд починио битну повреду одредаба поступка из члана 438 став 1 тач. 11 ЗКП-а, у вези члана 56 ЗОПП-а, јер је изрека пресуде неразумљива, што води укидању првостепене пресуде, поводом поднете жалбе.

Провером преко АПР-а, првостепени суд је утврдио да је једини законски заступник окривљеног правног лица ББ, држављанин са бројем пасоша, који вероватно има пребивалиште на територији После озбиљних напора да се заступник који је то својство стекао решењем Агенције за привредне регистре од 01.03.2012. године, пронађе и саслуша на главном претресу, првостепени суд је утврдио да нема могућности за саслушање јединог лица које би могло бити представник у поступку, те утврдио постојање околности из члана 354 став 1 тач. 3 ЗКП-а у вези члана 56 Закона о привредним преступима.

Судија је истом пресудом осудио АА на јединствену казну у износу од 10.000,00 динара, с'обзиром да је то лице до доношења напред означене пресуде било одговорно лице у правном лицу.

Наиме, чланом 354 став 1 тач. 3 Законика о кривичном поступку, предвиђено је да ће пресуду којом се оптужба одбија суд изрећи ако је оптужени актом амнестије или помиловања ослобођен од гоњења или се кривично гоњење не може предузети због застарелости или неке друге околности која трајно искључује кривично гоњење.

По оцени овог суда, као другостепеног, примена члана 354 став 1 тач. 3. ЗКП-а, је могућа само у случају да се утврде околности које трајно искључују кривично гоњење. Када би недоступност државним органима Србије могла да се сматра чињеницом која искључује гоњење, што није случај ни у кривичном ни у привредно-преступном праву, за одбијање оптужбе би било потребно утврдити да је таква недоступност трајне природе, што свакако не проистиче из чињенице да је дана 01.03.2011. године, ББ постао законски заступник пријављеног окривљеног правног лица и да није могао бити пронађен проверама, вршеним до 15.02.2013. године, када је донета првостепена пресуда.

Имајући у виду да је привредни преступ непредаја финансијског извештаја и друге документације за 2010. годину, због чега је застара почела тећи од 01.03.2011. године, не може се говорити о томе да постоје чињенице које оправдавају закључак суда да је наступила трајња немогућност кривичног гоњења, односно да се такво гоњење трајно искључује.

По оцени овог суда, као другостепеног, првостепени суд је пропустио да се експлицитно изјасни о чињеницама које трајно искључују кривично гоњење, као и доказима на основу којих је то утврдио, због чега је образложење побијане пресуде остало без разлога, о одлучним чињеницама за одлуку донету у односу на правно лице. Пресуда је неразумљива и стога што суд говори о „одбрани окривљених“ иако је одбрану дало само одговорно лице.

Како се у првостепеној пресуди не експлицира која околност трајно искључује кривично гоњење, а што је од значаја за примену члана 354 став 1 тач. 3 ЗКП-а, то је чињенично стање у овом предмету непотпуно и погрешно утврђено а пресуда нема разлога о одлучним чињеницама за одлуку, донету под тачком 1 изреке пресуде.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити описане битне повреде на које је указано овом другостепеном одлуком, па ће ценећи жалбене наводе Основног јавног тужиоца поново одлучити о предмету оптужбе и донети нову одлуку засновану на закону.

Имајући у виду све наведено, овај суд као другостепени је одлучио као у изреци, применом члана 458 ЗКП-а, у вези члана 56 ЗОПП-а.

БММ/ЉС/ББ

Председник већа – судија
Бојана Миљуш-Мартинковић, с. р.

За тачност отправка